

В слонову кість урамлений портрет.
Канали сили, які стали – лубом.
Довкілля розпросторило суглоби,
Й не віяло, а з присмерку шатро

Серед пісків – з усіх сторін – вітри,
Де часом – в надмах – вихор – крик і схлипи.
Обличчя в профіль зі слідами лепри
Й веселки, що – жирафу – із нутра.

Випростує все довшу шию досвід,
Цей світ ультрамаринності піддався,
І оболонка стала замала.

Й там, де громадив бганки турмалін,
Дух вилетів, і пусткою – гніздо.
Лиш гори і долини ще гудуть:

Десь вістку – імператорський їздець.